

være forbudt nogen Jordbruger, at fange Ræve i sine Huse. Hvorvidt det at fange Ræve inde i Husene ikke behøves for Markfredens Skyld, skal jeg ikke yttre min Mening om, men behøves det for Markfredens Skyld, saa maa jeg ogsaa troe, det behøves at fange dem paa Marken, og behøves det ikke for Markfredens Skyld, saa troer jeg heller ikke, det behøves at fange dem i Husene, saa enten maa den ærede Drdfører ikke tillade at fange Ræve i Husene, dersom han finder, at Markfreden ikke gjør det nødvendigt, eller ogsaa maa han sige: de maae ogsaa fanges og fhydes paa Marken, thi de gjøre Skade. Et af To, troer jeg den ærede Drdfører maa, naar han fuldkommen vil kunne belyse, at Udvalget har fulgt den af ham fremsatte Grundsætning. Den ærede Drdfører har kaldt vort Forslag en Medjagttret; jeg vil ligefrem tilstaae, at han kan kalde det saaledes, men jeg vil kalde det en Ret til at forsvare sin Ret, man vil have ydet ham en Ret til at forsvare sin fulde uindfrænkede Eiendom. Vil man kalde det en Medjagttret, saa for mig gjerne; men jeg betragter det som et Middel man vil give ham, til at forsvare sin Eiendom. Den ærede Drdfører har meent, at der er nogen Uklarhed tilstede med Hensyn til vort Forslag under Nr. 3 h, idet han ikke synes at skjælnu tilbørlig imellem, om Brugerne skulle have denne Ret til Selveforsvar, eller om de skulle have en meget videre gaaende Ret, nemlig den fulde Jagttret; vi have udtryffeligt skjælnu imellem disse to Ting. Udvalgets Forslag til § 9 i Loven gaaer nemlig ud paa, som Drdføreren ganske rigtig sagde, at det skulde formodes, at Brugeren har Ret til Jagten. For nu først at standse ved det Ord *formodes*, skal jeg gjøre opmærksom paa, at den hele Bestemmelse i § 9, som den nu staaer, vil blive aldeles uden Indslydelse i det virkelige Liv; det er formeentlig ligegyldigt, enten den staaer der eller ikke, thi denne Formodning, som man skal være med Hensyn til, at vedkommende Fæstere have Jagttret, affjærer man ikke alene, men ogsaa Retten dertil, da vedkommende Godseier jo i Fæstebrevet kan skrive, at han forbeholder sig Jagttretten. Naar man nu har seet, at vore Godseiere i Landet endog have været saa fremsynede, at de have taget

Forvaring imod kommende Love, der maaffee først kunde komme om en Deel Aar, at de have sat i Fæstebreve, at forsaavidt en Lov kommer ud, saa skal den ingen Indslydelse have paa nærværende Contract, saa maatte de nu ganske pludselig være blevne slagne med Blindhed, naar de ikke, efterat denne Lov var kommen ud, fhyndte sig med at sige, at de forbeholde sig Jagttretten paa Fæsternes Gods; det er Noget, som vistnok ikke en Enefte vil forglemme, og saa bliver den hele § 9 fuldkommen betydningsløs. Dersom vort Forslag til en ny § 9 derimod bliver antaget, saa siger dog vort Tillæg noget, thi det siger, at forsaavidt Godseieren forbeholder sig Jagttretten paa den af ham bortfæstede Grund, saa skal dog i ethvert Tilfælde Brugeren være berettiget til at jage og sælde Bildtet paa den Grund, han har i Brug; det er altsaa Noget, som man affjærer vedkommende Godseier Ret til at forbyde ham. Vedkommende Godseier kan sige: jeg forbeholder mig Jagttretten, men han kan ikke, forsaavidt dette vort Forslag vedtages, udelukke Brugeren fra den Ret til at forsvare sin Eiendom, som denne naturligtvis maa have. Med Hensyn til, at den ærede Drdfører vil skjælnu imellem at jage og sælde paa den Grund, han har i Brug, og at have Jagttret paa den Grund, han har i Brug, vil jeg kun bemærke, at jeg troer, at Paragraphen vil blive fuldkommen vel forstaaet.

Indenrigsministeren: Den ærede Taler, som sidst havde Ordet, begyndte sit Foredrag med at henvise til Anordningerne om Markfreden og oplæste nogle saa Ord af en saadan Forordning, men allerede disse saa Ord vare temmelig tilstrækkelige til at vise, at disse Forordninger efter den hidtil gjældende Ret her i Landet ikke have havt nogen Indslydelse paa det Forhold, her er Tale om. Det fremgaaer jo tydeligt af de Ord, han oplæste, at Anordningen sigter til at forskaffe Fred fra Naboernes Side, navnlig for deres Creature, og vist ikke blot Jurister, men ogsaa alle Landmænd ville være enige om, at under „uane Creature“ er ikke indbefattet Bildt, saa at dette Forhold egentlig ligger udenfor nærværende Sag. Men det er vel egentlig heller ikke den ærede Talers Mening, at fremstille det